

musikalsk Forstand og Arbejdsevne, vilde hun kunne blive en Virtuos af Rang.

I de følgende Par Uger mødtes de daglig paa det samme Sted, indtil hans Læge forbød ham alle stærke Bevægelser, ogsaa at ride. Siden saaes de mest i hendes Hjem hos Moderen — »Gehejmeraadinden«, som Fru Abildgaard oftest blev kaldt af Fremmede, fordi hendes Mand var død i sin høje Embedsstilling og fordi hun selv tilhørte den ansete og formuende Hagenske Slægt. De to Damer levede den Vinter temmelig stille. Fru Abildgaard havde Aaret forinden mistet den sidste af sine to Sønner, en begavet ung Mand, der af en urimelig Aarsag begik Selvmord. Desuden havde de mange Forlovelsesrygter, der overalt flagrede op af Jyttes Fodspor, efterhaanden isoleret dem noget. Det var ikke langt fra, at der var ved at lægge sig et Tvetydighedens Skær over dem. Jytte talte engang selv derom med nogen Bitterhed. Hun var til Tider aabenbart ikke saa lidt forpint.

»Synes De ikke, Jytte har forandret sig meget?« spurgte Moderen ham engang, da de sad alene sammen i Dagligstuen.

Han maatte give hende Ret. Frimodigheden var borte. Der kunde i Øjeblikke, da hun faldt hen i sig selv, liste sig noget tungt og forsagt ind i hendes Træk; og kom hun inde fra Ensomheden i sin egen